

zoo spoedig mogelijk de Smithstraat te bereiken, en deze expeditie was in zoo verre gelukkiger dan alie andere, dat zij bepaald wist, waar zij hare nasporingen in het werk moest stellen.

Zoo als het vervolg leerde, waren beide expedities elkander misgeloopen doordien KANE zich met zijne manschap meer links bij het ijs van de Melville-baai gehouden had, terwijl luitenant HARTSTONE regt op kaap Alexander aanhield, en ook zoo gelukkig was van de Eta-baai te bereiken, waar hij van de ons bekende Eskimo's met zekerheid vernam, dat de personen, die zij zochten, zich reeds op den terugweg bevonden. HARTSTONE geeft van dit gedeelte van zijne bevindingen het volgende verslag:

»Kaap Alexander en het nabij gelegen eiland Sutherland, twee zeer in het oog loopende punten, buiten het bereik van de Eskimo's, werden zorgvuldig onderzocht, maar niet het minste spoor verried, dat hier ooit beschaafde menschen geweest waren. Hierover zeer bekommerd voer ik de kaap met de stoomboot om; het ijs strekte zich in digt ineen gedrongene massa's tot aan de westelijke kust uit, en naar het noorden toe, zoo ver als men zien kon, maar een smal kanaal liep zoo digt langs de kust voort, dat men de kleinste voorwerpen op het land onderscheiden kon. Wij drongen verder door zonder het minste te ontdekken, totdat wij de laatste in het noordwesten zichtbare landspits bereikten, die wij voor Hatherton hielden, maar die later de Pelhamspsits bleek te zijn. Hier bespeurden wij eenige opeengehoopte steenen op het land. Er begaven zich oogenblikkelijk een paar man aan wal, die bij dien zorgvuldig opgestapelde steenhoop eene glazen flesch vonden. De flesch was gesloten met eene kurk, waarin de letter K. gesneden was, en bevatte een grooten moskiet, en daarnevens een stukje papier van een patroon, benevens een bukskogel; op het papier was, blijkbaar met de punt van den kogel, geschreven: Dr. KANE 1853. Dit kon ons weinig licht geven, maar wij wisten nu toch, dat de vermisten hier geweest waren, en ik besloot nu om zoo ver naar het noorden door te dringen, als mogelijk was. Maar spoedig werden wij door een onmetelijk veld van zwaar ijs gestuit, dat digt met hummocks bedekt was, en waaruit vele ijsbergen te voorschijn kwamen, die alle zuidwaarts dreven. Wij gingen met het ijs achteruit, voortdurend op den uitkijk, of er geene opening ontstaan zou, en namen op dezen terugtocht kaap Hartenton en de Littleton-eilanden in oogenschouw, maar zonder iets te ontdekken. Eindelijk zochten wij beschutting achter een vooruitspringend punt, ongeveer 15 mijlen ten noordwesten van kaap Alexander, toen wij eensklaps het geluid van menschelijke stemmen hoorden. Vol vreugde ging